

ELDE KOR GÜNLERİ-2

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (45.) dersidir.

Hamdele-salvele.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin dilinden anladık ki Müslüman olmak bir gün, avucunda kor taşımak düzeyinde zorlaşabilir. O gün iki bin filan yıl mıdır, iki binden beş yüz yıl önceki bir yıl mıdır, iki bin dört yüzüncü yıl mıdır; bunu Allah'tan başkası bilemez. Ama Müslüman'ın imanının bütün asır şartlarına göre olması gerekiyor. Müslüman'ın imanının en fakir şartlarda da en zengin şartlarında da hazır iman olması gerekiyor. Sadece fakirliğe göre ayarlanmış bir iman, insanı cennete koyamaz. Müslüman, siyasetin elinde olduğu zamana göre de siyasetin ona düşman olduğu zamana göre de hazır bir imanla yol kat edebilir.

Bir gemi düşünebilir miyiz ki deniz dalgasız olduğu zaman çok güzel ama dalgalı olunca batıyor. Bu gemiyle yolculuk yapılabilir mi? Gemi, dalgaya karşı da yolcuya güven verdiği zaman binilebilir bir gemidir. Müslüman'ın imanı için keyfinin yerinde olduğu zamanların imanı diyemeyiz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin mübarek ikazları tahakkuk etsin veya etmesin, Müslümanlar bu düzeye hazır olmalıdırlar. Zaten bu olaylar gerçekleştikten sonra hazırlanmak da mümkün değil ki. Yangına karşı yangın yokken tedbir alınabilir. Yangın başladıktan sonra kurtulmak tedbiri olur, bir daha yangın tedbiri olmaz.

Ashab-ı kiramdan Allah razı olsun. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, “kıyamete yakın deccal çıkacak” dedi. Peygamber sağ olduğuna göre herhâlde deccal çıkmayacaktı. Kıyamete yakın ve Efendimiz'in vefatından sonra kıyamet süreci başlayacak, bunu da biliyorlardı. Ne diyor sahabe: “Arkamı dönsem omzuma mı tuttu deccal zannedirdim.” Allahuekber! İman! İman bu! Bir defa Peygamber aleyhisselam ölmeden kıyamet kopmayacak, bunu adı gibi biliyor. Yaşiyor Peygamber, sabah namazını beraber kıldılar. Ölse de belki üç gün, beş gün daha var. Çünkü ondan sonra gerçekleşeceğini haber verdiği bir sürü şey var. Torununun şehit edileceğini haber vermiş, o görülecek. Deccal de kıyamet öncesi gelecek buyurdu. Yani o kıyametin 'start'ı olacak. Dolayısıyla oturup hesap yaptığında kıyamete hiç değilse yüz sene var, her sahabe biliyordu. Ama olsun, Peygamber aleyhisselatu vesselam “deccal gelecek” dedi. “Bu gölge deccal olabilir mi?” diye döndüler arkalarına baktılar nerdeyse. İman budur. Peygamber aleyhisselamı tasdik etmek budur.

Haber bülteni gibi dinlenen Peygamber başka, doktor reçeteyi tarif ediyor der gibi Peygamber'i dinlemek başka. Reçeteyi tarif eden doktoru dinleyen hasta ile koltuğuna gerilip çay içerken haber izleyen insanın dinlemesi aynı şey mi? Maazallah, Rabbim muhafaza buyursun, aklımızı başımıza devşirmeyi bize müyesser kılsın. Biz hadis dinlerken haber bülteni izliyoruz. Ashab-ı kiram da ameliyata gireceği günden bir gün önce doktorun son tavsiyelerini dinler gibi Peygamber dinliyorlardı. Bu bilgileri ashab-ı kiram da dinledi, okuduğumuz ayetleri, hadis-i şerifleri. Anlamadıklarını sordular. Cevabı alınca da pratiğe koştular, Allah hepsinden razı olsun.

Bugün biz, “bunlar ne zaman çıkacak” diye vakit ayırırsak ya da oturup bir kongre yapıp, bahsedilen hadisin zamanı ne zamandır acaba diye hoca efendilerle anket yapsak tuzağa düştük demektir zaten. Kaplanın midesine inmişsin, kaplanın tehlikesini düşünüyorsun demektir. Hayır, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurduysa bilgi budur. Oldu mu olmadı mı beni ilgilendirmez. Ben hazırlığımı yaparım, olmazsa Rabbime hamd ederim. Kış diye hazırlık yapayım, bahar olursa şükrederim. Kış olursa hazırlığım vardı derim. Mantiğımız bu olmalı.

Dört şey, yüzde yüz gerçekleşti mi? Neydi o dört şey: Cimriliğin put olduğu, yani insanların gözlerinin malından başka bir şey görmediği zaman, herkesin zevkine tapındığı zaman, dünyanın

cennet zannedildiği zaman ve insanların kendi kanaatlerini ayet gibi, hadis gibi anlamaya çalıştıkları zaman bu muhteşem dinin en zor günleri olacak. Şimdi o günler midir? Biiznillah değildir. Çoğu genç yürekli Üsame'nin yeğenleri, Enes bin Malik'in kuzenleri olarak yüzlerce genç, "Benim düğünüm inşallah şeriatımın istediği gibi olacak, kravat rengimle ayakkabımın rengi uysun diye mağaza mağaza dolaşmayacağım. Dünyayı böyle putlaştırmayacağım" dediği sürece bu gerçekleşmemiştir biiznillah.

Kırk Yıl Önceyle Şimdinin Müfredatı Aynı Olmamalı

Yarın veya bir hafta sonra dünyanın bu süreci başlayabilir mi? Başlamış olabilir. Bize ne gerekiyor? Bu ihtiyat üzere yol almak gerekiyor. Onun için 'sabr günleri' gelmeden önce bizim bir çalışma planımız olması lazım. Eskiden devlet dairelerine girenler dolaplarda ilginç yazılar görürlerdi. Epeydir devlet dairesine girmedim, devlet de modernizasyon gördü, böyle şeyler kalkmış olabilir. Y harfli bir şey olurdu, koca bir yazıyla "yangında ilk kurtarılacak dolap" yazardı. Ondan sonra yangında kurtarılacak sarı bir şey, ikinci derecede dolap. Yangın çıkacak da personeller önce o dolabı taşıyacaklar.

Bizim de yangında ilk kurtarılacak çalışma planımız olması lazım. Aile çapında çalışırken, aile düzeni kurarken, ailede çocuk yetiştirirken, bir vakıf çalışması yaparken, ümmetimizin müstakbelini planlarken, ümmetimizin sorunlarını düşünürken, tartışırken, kitap yazarken, kitap okurken, kamp yaparken, kamptan dönerken, camide hoca efendi bir plan yapıp müminlere vaaz ve nasihat ederken muhakkak yangında ilk kurtarılacak dolaplarımız olması lazım. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden öğrendiğimiz "eyyâmu's-sabr" (sabr günleri), avucun içinde kor taşıyacağın kadar dindar olmanın zor olduğu günler, her yarın görüntüsünün de bugünden daha beter olduğuna dair işaretler... Eğer Müslümanlar'ın hoca efendileri, cuma vaazı verenleri, hutbe okuyanları veya çocuklarla bir yerde yaz tatilinde de olsa üç-beş gün din terbiyesi vermek için kamp yapanlar, "bu sırada öncelik neyi gerektiriyor?" diye bir hesap yapmıyorlarsa, hâlâ masallarla, filancaların menkıbeleriyle Müslüman nesil yetiştireceğiz diye vakit harcıyorlarsa vay o eğitime! Belki Uhud gazvesini bile erteleyeceğimiz, ikinci planda alacağımız eğitimdeki bazı önceliklerimiz olmalı bizim.

Mesela; mesuliyetinin ve delaletinin ağır olduğunu bilerek söylüyorum: Belki müminler beş seneliğine, "Hafızlık yaptırmak yok çocuklarımıza, hele Allah'ın kitabına iman düzeyinde bir eğitim verelim önce" diyebilirler belki. Belki "on yıl Buharî'yi ezberlemeyelim, Resûlullah kimdir diye kamplar yapalım. Sonra Buharî'ye sarılınca çocuk, yedi bin hadis-i şerifle Resûlullah aleyhissalatu vesselamı karşısında bulsun" demeliler. Bunların yangında ilk kurtarılması gereken dolaplarımız olması gerekiyor. Böyle bir projelendirme, böyle bir ele alış mantığı olmalı. Kırk yıl önce Kur'an'ın yasak olduğu zamana göre yapılmış ders müfredatıyla laik devletin nerdeyse zorla Kur'an okutmaya kalktığı bir zamandaki ders müfredatı aynıysa eğer, burada bir eğitimci sorunu var. Burada İslam'ı çok kısır bir döngü üzerinden yaşama arzusu var. Kâinat için gelmiş bir din sadece kasabada yaşanmak için planlanıyor demektir. Bu bir daralmadır, budamadır. Bu da İslam'a yazık etmektir. Müslüman'ı boş yerde, kısır bir döngüde oyalamaktır. Nesil yetiştirmede bu bir hatadır.

Şeriatımızın bu tarzda bir mantıkla ele alınması, eğitim malzememiz, çalışma takvimimiz açısından on iki plan ya da on iki öncelik ve başlık açmak istiyoruz. Bunların her birine ayrıntılarıyla girmeyeceğiz, girmemiz gerekmiyor. Çünkü bu on ikiyle maksadımız ilk öne çıkarılması gereken şeylerdir.

Bu on iki şeyi şu açıdan tespit ediyoruz: İki bin on beş yılında bir çarşamba günü ben bu dersi yapıyorum. İki bin on beş yılında dünya ajanslarına düşen Müslümanlar'la ilgili haberlere dikkat ederek bunu hazırladım. İki bin on beş yılında Türkiye'de Müslümanlar'ı kuşatan sorunların köklülük oranına bakarak bunu hazırladım. Başımıza örülen çorapların genişliği, boğaz darlığına dikkat ederek konuları hazırladım, yoksa Kur'an-ı Kerim'in surelerinin dizilişi dikkate alınarak değil. Namaz kılmak için seccadeden önce tuvalet gerekiyor.

Abdesti olmayan birisine öğle ezanı okuduğunda camiye mi göstereceğiz, lavaboyu mu? Bizim bugünkü durumumuz budur. Önceliğimizi neye göre belirleyeceğiz? Yara nerdeyse oraya göre. Bugün on iki maddeyi bu şekilde sıraladım. Bu on iki madde varsa var, yoksa hiçbir şey yok gibi bir mantıkla değil. Bir hafta sonra, on ay sonra bu on iki maddenin çoğuna gerek olmayacak bir durum da oluşabilir. Bu on iki maddeyi başka on maddeyle değiştirme ihtiyacı da ciddi bir şekilde olabilir. Bugün müminler olarak bir darboğaz yaşıyoruz, büyük sıkıntılarımız var. Ümmet mefhumumuz aile mefhumundan daha küçük hâle gelmiştir. Ümmeti öne çıkarmak gerekiyor demek ki.

Ümmet deyince akla sadece Arafat'ta vakfe yapmak geliyor. Bir dünya siyasetini blok olarak oluşturmak deyince ümmet akla gelmiyor. Arafat'ta üstünde pantolon ve gömlek olmayan insanların bir araya gelmesi, ümmet-i Muhammed'i temsil olarak anlaşılıyor. "Kala kala üstünde pantolon bile olmayan insanlardan mı ümmet-i Muhammed oluşuyor? Ümmetin kaçta kaç bunlar?" gibi soruları irdelemeden yolumuza devam ediyoruz.

Bu on iki madde bizim yangında ve afette kurtarılması gereken acil on iki çalışma projemiz demektir. İnşallah mütefekkirlerimiz, ulemamız, ümmetimin mesuliyetinden dolayı kıyamet günü Rabbinin huzurunda hesap vereceğine inanan herkes, oturur ve "bunun şurası yanlış, daha iyi bir çalışma planı yapılabilir" der. Çünkü bu dizgi, bu on iki maddeyi planlama bir zavallı insanın, naçar birinin çare zannettiği şeylerdir. Daha iyisini Allah başkasına ilham edebilir, eder de nitekim. İnşallah biz, "on iki maddeye gerek yok, ilk üç madde yeter" diyen birine de rastlarız. "On altı madde olmalıydı" diyen birine rastlarız. Ama ümmetimizin bir çalışma planı, ailemizde kitap okumaktan mobilya dizmeye, sıla-i rahim planlamasına varıncaya kadar her şeyde bir öncelik planı olması, çocuklarımız için ayırdığımız iki saatlik bir akşam dinlenmesinin önceliklerinin neler olması gerektiğine kadar pek çok hususu oturup yeniden planlamamız gerekiyor.

Kardeşlerim,

Birinci maddemiz; iman esaslarımızın yüzde yüz koruma altına alınması gerekiyor. Nedir iman esasları? Allah, melekler, peygamberler, kitaplar, ahiret gününe iman ve kadere iman; bunların felsefesi değil ama. Kitabımız Kur'an'da, Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in lisanında, hadis-i şeriflerinde beyan buyrulduğu kadar. "Bağdat'ta filan zat, kelim ilminin filan branşında şöyle bir şey söylemiş." Allah razı olsun, söylemiştir. O yangında ilk kurtarılacak dolapta değil, genel evrak bölümünde saklanabilir. Ümmetimizin kültürüdür. Çünkü şu an çok acil bir durumdayız. Öncelikli olarak bu altı esas sarsılmamalı, internete kurban edilmemeli, frekans dalgaları arasında boğulup gitmemelidir meleklerle iman, kadere iman, peygamberlere iman ve bütün iman meseleleri. Allah'a imanımız neyse onun emrettiği bir şey olduğu için ahirete imanımız da o olmalı. Allah deyince, güzel bir Esmâ-i Hüsnâ dinleyince ağlıyor, cennet, cehennem, sıratın bahsedilince bir kıpırdama olmuyorsa bir insanda, iman bentleri arasında fark görüyor bu. Bununki duygusallık, iman değil.

Birinci çalışma alanımız iman esaslarımızdır. Bunun önüne hiçbir şey geçirilemez. Bu yoksa gerisi yok zaten. Bir aile planlaması, vakıf çalışması bunun üzerine yapılıyorsa önce iman yani. İman; Allah'a iman, meleklerine iman ve diğer iman esaslarımız Kur'an'ımızın ve hadis-i şeriflerin çizdiği daire düzeyinde koruma altına alınıyorsa, bunun gereğini yaparak, fitnelere karşı saldırıdan koruyarak, bir sonraki kuşağa aktarabiliyorsak isterse bütün insanlık gemisi batsın, biz Allah'ın himayesindeyiz o zaman. Böyle yapan kurtuldu. Böyle yapan on kişi, yirmi kişi buldukça da dünya yıkılmayacak demektir. Dünyanın sigortası bu imanla yaşayan müminlerdir. Hatta kıyametle ilgili hadislerden bir tanesi çok muhteşemdir: "Allah diyen tek bir kişi var oldukça kıyamet kopmayacak."

Nerde kaldı ki bu dört mantık üzerinden şeriatın en temeli olan iman meselelerini bağrına basan binlerce gencin bulunduğu bir dünya, Allah'ın koruması altındaki dünyadır. O gençlerin heyecanı, o kızların heyecanı ve iman atmosferi sayesinde biz de Allah'ın izniyle koruma altındayız. Birinci meselemiz; iman esaslarının korunmasıdır.

İkinci acil koruma planımız, yangında ilk kurtarılacak dolabımız; İslam'ın beş temel uygulamasıdır. Beş temel uygulama nedir? Şehadet kelimesimiz, (Eşhedü enlâilâheillallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh) namazımız, zekâtımız, haccımız, orucumuz.

Bu beş şeyimiz bir; bunlar Allah'ın emridir diye iman ederek, iki; bunlarda arıza yapmayarak, üç; yeryüzüne bunları yayarak, dört; bunları çağın fitnelerinden koruyarak, namazda cep telefonunun çalmasına varıncaya kadar. Eğer müminler camide namaz kılarken cep telefonu çalışırsa ve oradaki bandedan, şarkı, türkü müziğinden dolayı Müslümanlar'ın namazına bir fitne geliyorsa işte fitne bu. Ne yaparım o zaman; o gürültülü müzikten ben telefonuma koymam. Zil sesi yapmam onu. Günün birinde çalar da maazallah, bir müminin Fatihâ'sını okuduğu esnada benim müziğim yüzümden غَيْرِ الْمَغْضُوبِ demeyi unuttur, ben ne yaparım kıyamet günü? Fitneden korunmak mantığı budur. Bu çok uç bir ayrıntı gibi duruyor ama bunu beceremeyen büyük fitneden, büyük zannettiği fitneden nasıl koruyacak kendini?

Çalışma takvimimizin ikincisi, İslam'ın beş temel erkânını hayatımız kabul etmemizdir. Çocuğumuz namaz kılınca "Bu çocuk namaz kıldı, cehennemden kurtulacak" diyoruz ya, asıl sevindiğimiz bu değil. Allah'la irtibatımızın beş temel noktasından biri olan namazım yaşıyor benim. Her cami; benim uygun görmediğim, bana ters düşen ya da geçen kavga ettiğimiz bir imamın namaz kıldıracağı cami de olsa bu ümmetin namazını simgeleyen bir değer olarak duruyor ya, bu beni mutlu eder. Çatısından su aksa, kubbesi düşük de olsa, minaresi yıkılmış da olsa bu ümmetin camisidir, bu ümmetin namazını canlı tutuyor. Yani namazı sadece cehennemden kurtulduğumuz bir gösterge olarak görmüyoruz; işi daha büyütüyoruz. Ümmet-i Muhammed'in ruhu bu namazdır, demek ki ümmet namaz devam ettiği sürece hâlâ canlı.

Namaz Devam Ettiği Sürece Ümmet-i Muhammed Canlıdır

Bunu örneklendireyim de iyi anlaşılın: Efendimiz aleyhissalatu vesselamın, zalim ve despot, ümmet-i Muhammed'e kan kusturacak yöneticilerin var olacağını haber veren mucizeleri vardır. Bu mucize sözlerinden bir tanesi üzerine sahabe soru sormuş: "Kapalım kılıcı da düşelim mi peşlerine ya Resûlallah?" Madem bu adamlar bu kadar berbat... Ne cevap veriyor: "Sizinle beraber camilerde namaz kıldıkları sürece yapmayın bunu." Hem içkici, kan akıtacaklar filan hem de "Camide sizinle namaz kıldıkları sürece yapmayın bunu!" buyuruyor. Allah Allah!

Bu çocuk abdest öğrendi, namaz kılıyor, ne güzel çocuk, Müslüman çocuk! Tamam, bu güzel ama çok küçük bir bakış tarzı bu. Namaz bizim göklerle yeri buluşturan bağımızdır. Her kılınan namaz, her okunan ezan, her serilen seccade yere vurulmuş damgamızdır bizim. Bu mantıkla bakacağız. Fitneye karşı koruyamadığımız zaman namazı, bidate bulandırılmış bir namaz kılındığı zaman, abdestin önemsenmediği bir namaz kılındığı zaman, yere vurduğumuz damganın mürekkebi tam çıkmayacak diye korkarız, korkmalıyız. Mümin kalitesi ve Peygamber aleyhisselamın hadislerinden avuç içinde iman tutma, müminlik tutma anlayışından bunu kastediyoruz.

Yangına karşı acil kurtarmamız gereken dolabımızın üçüncü maddesi; Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in farklı onlarca hadisinde beyan buyurduğu fitnelere karşı hazırlıklı olmak gerekiyor. Yangın tatbikatı diyebiliriz, temel sağlık yardım bilgileri diyebiliriz. Ne diyeceksek diyelim, nesiller yetiştirilirken mesela; namaz öğretilirken, aile düzeninin İslamca olması öğretilirken; aile öğretilirken, ailenin nereden yıkılacağı konusuna ait bilgiler de verilmeli. Temel koruma tedbirleri öğretilmeli.

Fitnelere karşı hazırlıklı olacağız, neden? Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem onlarca hadisi var, Kur'an'da ayetler var: "Sadece bir gruba gelmeyecek, hepinizin başına bela olacak fitnelere dikkat edin!" وَأَتَّقُوا فِتْنَةً Fitnelere ilgili bir yığın ayet var. Bir yığından fazla hadis-i şerifler var. Camide çocuğa sadece abdest almayı öğretmek yetiyor mu? Hayır. Ne diyorsun: "Bak şöyle şöyle bir iş olursa sen de abdesti yeniden alacaksın." Abdest aldın ama tuvalete gittin mi abdestin bozulacak, diyorsun. Abdestin bozucu unsurunu da anlatıyorsun. Eğer bir insana meleklere imanı anlatıyorsan, kadere imanı anlatıyorsan, Kur'an-ı Azimüşşan senin kitabındır, diyorsan günün birinde biri gelip "bana göre bu ayet..." diye başlarsa aman dikkat et deyip ön tedbirini de alman lazım. Aksi takdirde boşlukta bıraktığın insanları helake sürüklemiş olursun.

Arkadaşlar,

Müslim'in rivayet ettiği bir hadis-i şerif, bu fitneler hakkında Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem verdiği bilgilere işaret ediyor. Buyuruyor ki: *بَادِرُوا بِالْأَعْمَالِ فِتْنَةَ كَقَطْعِ اللَّيْلِ الْمُظْلَمِ* "Karanlık geceler gibi sizi istila edecek fitneler gelmeden önce tedbirinizi alın." Sonra buruyor ki: *يُصْبِحُ الرَّجُلُ مُؤْمِنًا وَيُمْسِي كَافِرًا* "Sabahleyin evinden mümin olarak çıkan adam, akşam kâfir olarak dönebilecek." *أَوْ يُمْسِي مُؤْمِنًا وَيُصْبِحُ كَافِرًا* "Ya da akşam eve mümin olarak geldi, sabahleyin kâfir olarak çıkacak." Bu kadar büyük fitneler olacak.

Altı çok çizilecek bir uyarısı daha var. Müslim'de 118. hadis-i şeriften söz ediyorum. *يَبِيعُ دِينَهُ* "Basit bir dünya menfaatine karşılık dinini satabilecek insanlar." O zaman çocuklarımızın eğitimini yaparken, siyasete katılmaya hazırlanırken ve ruh kimliğimizi, Müslüman karakterimizi tasavvur ve tasvir ederken fitnelere karşı tedbiri alınmış bir çalışma yapmamız gerekiyor. Tıpkı abdest örneğinde olduğu gibi. Abdesti anlatıyorsun anlatıyorsun, yüzlerce kere de abdest egzersizi yaptırıyorsun; bu abdestin bozulma riskinden söz etmiyorsun ama. Gidiyor tuvalete, geçen sene aldığı abdestle hâlâ namaza geliyor; "biz bir kere aldık" diyor. Kilisedeki vaftize benzetiyor bunu. Kabahat kimin? Bu abdestin bozulurluğundan söz etmeyen eğitiminin kabahati.

"Sen Allah için cihat niyetiyle bir yola çık, siyasete dal, siyaset cihat" de; ama siyasetin ateşten bile değil, lazerden bir gömlek olduğunu söylemeyi unut. Ateş boyutunu da geçmiş siyaset. Nasıl pilot

olanları eğitimde ters tutuyorlar, kafasını aşağı sokuyorlar, havasız, soluksuz bırakıyorlar; siyasete girecek adamı da bin kere haram testinden, üç bin kere zina testinden, beş bin kere torpil testinden, yedi yüz bin kere yalan testinden mi geçireceksin... Öyle siyasete girsin insanlar. Siyasete girmesen olmuyor, insanlığın muktezatından bu. Ama giren de kayboluyor. Siyasetin fitneleri var kendilerine göre. Memur olmanın fitneleri var. Sadece namazın farzlarını öğretmek yetmiyor ki. Camiye imam efendi olacak, Allah mübarek etsin, namazın farzlarını bilmesi lazım, abdesti bozan şeyleri bilmesi lazım, imamlığın şartlarını... Elbette bunları bilecek. Bilmezse mihraba geçmesin. Ama "Allah'tan başkasından korkmayan ancak mihraba geçebilir." diye bir bant koymak lazım önüne. **فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ** İnsanlardan korkmayın, benden korkun diyen ayeti zammı sure olarak okuyacak, tayinim çıkar diye de Allah'ın söylemediğini söyleyecek minberde!

Bu çelişkiye düşme nedeni, imam yetiştirirken sadece "yasalara dikkat, kasalara dikkat" mantığıyla yetiştirilmesinden kaynaklanıyor.

Dördüncü maddemiz; biz birey olarak Allah'ın gözünde yokuz, ümmet olarak varız. "Âdem aleyhisselamdan sonra tesadüfen bugüne geldik biz. Bizim otobüs geç kalmıştı, bindik mecbur bu zamana geldik, mi oldu? Yoksa Allah bizi Muhammed aleyhisselamın ümmetinden mi yarattı? Biz iman ettiğimiz Peygamber'i bırakıp tek başımıza Müslümanlık yaşayabilir miyiz? İman ettiğimiz Peygamber'i kendimize hasredip "sadece benim Peygamber'im, bizim tarikatın Peygamberi, bizim vakfın Peygamberi, gerisi kendisine Peygamber bulsun" mu diyeceğiz? Biz biz vakıf olarak, cemaat olarak, grup olarak ümmet-i Muhammed'iz, gerisi yedeklerde. Bizden biri ölürse onlar gelecek... böyle mi diyeceğiz?

Kenara Çekilmek Yok

Biz ümmetiz. Ümmet hüviyetimizden verdiğimiz her taviz, cennet riskidir, cehennem ihtimalidir. Ümmetliğimizi korumak zorundayız. Bütün insanlık için çıkarılmış en hayırlı ümmet biziz. Misyonu boş bir ümmet değiliz. Allah Teâlâ, Bakara suresinin 143. ayetinde hepimiz için "Vasat bir ümmet olarak bütün insanlığın sorumlusu yarattım" diyor. Biz "Lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah" dediğimiz dakikadan itibaren bütün insanlığın sigortası durumundayız. Kenara çekilme hakkını kaybetmiş bulunuyoruz. O İsrailoğulları'nda öyleydi. Kilisesine çekilen papazlar böyle bir İslam, böyle bir din yaşamaya çalıştılar; Allah da kabul etmedi onlardan bunu.

Biz emr-i bi'l-maruf ve nehy-i ani'l-münker yapma şartıyla bu kaliteyi yakaladık. **كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ** Allah'a imandan önce sosyal kimliğimiz bulunduğu için biz hayırlı bir ümmetiz. Ve enteresandır ki Allah, imandan önce "iyiliği emreder, kötülüğü yasaklar bir ümmetsiniz siz" diyor. Yani önce sosyal kimliğimiz var. Bu sosyal kimlikteki barajı aştıktan sonra mümin vasfı aldık Allah'tan. Bireysel müminlik olamaz. Bu ümmete "Lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah" parolasıyla giren âlim veya cahil, yaşlı veya genç, erkek veya kadın, beyaz veya siyah derili, sabaha kadar namaz kılan veya sabaha kadar içki içen, günahkârıyla âbidiyle bu ümmetten olan herkes bu kimliğiyle cennete girecektir. Kimliğiyle cennete gireceğimiz Muhammed aleyhisselamın ümmeti olmak da bizim yaka rozetimizdir. Bu rozeti taşımak bütün insanlığı bağrında taşımak demektir. İçkicilerinden, kumarbazlarından zinakârlarına kadar bütün insanlık bu ümmetten ya ümmete kazandırılacak kimseler ya da ümmetin içinde kalitesi yükseltilecek, eğitime tâbi tutulacak

kimselerdir. Bizim ilgi alanımızın dışında bir kişi vardır diyemeyiz bu kâinata. Tek, son kişiye kadar varız ve her mümin mesuldür; âlim olsun, cahil olsun.

Elbette Ebu Hanife'nin mesuliyeti benim gibi bir zavallı müminin mesuliyetinin trilyon katıdır. İlim bakımından tırnağında kir olamayacağıma göre ben, mesuliyette de benim mesuliyetim o kadardır. Ama vurdumduymazlık, hainliktir. Mesuliyet oranım küçük, sadece ümmetim için sabah namazında dua edecek düzeyde olabilir. Bunda bir sıkıntı yok. Allah böyle murat etmiştir. Ebu Hanife'ye verdiği ilmi ve cüreti bana vermediğine göre, onu yarattığı zamanda beni yaratmadığına göre ben demek ki bu zamanda böyle bir mesuliyet taşıyorum. Ama mesuliyet hissiyatımda Ebu Hanife'yle aynıyım ben; kabiliyet ve becerimde aynı değil. Biz ümmetiz. Ümmet kimliğimizden çözülmüş her ilmik, her çözülmüş düğme birey olarak da Müslümanlığımızdan verdiğimiz bir tavizdir. Bu dönemde Allah'a imandan sonra, İslam esaslarını pratiğe döktükten sonra ve fitnelere karşı tedbir aldıktan sonra ümmetin koruma altına alınması gerekiyor. Ümmet mefhumunun canlı tutulması gerekiyor.

Beşinci madde: Allah'ın büyük planında, kâinat planında ümmet-i Muhammed'in bir numaralı, kıyamete kadar bitmeyecek mücadelesi, imtihanı; maldır. Tirmizî'nin 2336. hadisi ne diyor? Bunu daha önce defalarca duymuşsunuzdur: "Her ümmetin bir fitnesi olur, benim ümmetimin fitnesi maldır." Bu ümmetin içinde mal yüzünden, malı ele geçireceği kaynak olarak siyaset yüzünden, mala daha rahat sahip olmak için dini kullanacağı mevki ve makam sahibi olma yüzünden büyük bir fitne kıyamete kadar var olacaktır. Sözü ettiğimiz dış ve iç fitneler, nefis fitnesi, dünya tehlikeleri bizi kuşattıkça da zaten özümüzde var olan bu mal fitnesi depreşecek demektir.

O zaman bizim beşinci madde olarak; mümin, muvahhit insanlar, ümmet-i Muhammed'i kıyamete taşıma projesinin biiznillah ev sahipliğini yapmaya aday kimseler olarak, hele hele bizim Türkiyeli Müslümanlar olarak "yiğidin düştüğü yer" olan hilafetin kaldırıldığı mekândakiler olarak yeniden yiğidi ayağa kaldırmaya talip müminler olarak önce namazın, abdestin farzlarını öğrenir gibi veya orucun nasıl tutulacağını öğrenir gibi ümmetin çocuklarına mal fitnesine karşı ne yapmamız gerektiğini öğretmeliyiz. Çünkü her Müslüman, "Lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah" dediği hâlde, "cennete davet ediyorum hepinizi" dediği hâlde, "ey insanlar, bu dünyaya sakın tenezzül etmeyin" dediği hâlde malı ilahlaştırabilir. Bu risk her Müslüman'da vardır. Çünkü her ümmetin bir fitnesi var. Bu ümmetin fitnesi de mal fitnesidir. Bu sebeple biz malperestlikle mal savurganlığı arasında itidal oluşturmak zorundayız. Bunu oluşturmadıkça da Allah'ın razı olacağı bir ümmet olmakta zorlanırız. Ailede de bu böyledir. Mal savurganlığı olan aile de berbatır. Mal ilahlaştırması yapan aile de berbat bir ailedir.

Rabbimiz bizi ne savurganlık ne de mala tapınma noktasında görmek murat etmiyor, itidalde görmek istiyor. Çünkü mal, hayatın kıvam unsurlarından birisidir. Malı yok saymak hayatı yok saymaktır. İntihar da haramdır. Direkt intihar haram olduğu gibi dolaylı intihar da haramdır. Ümmet-i Muhammed'in bütün kâinat hazinelerine sahip olması gerekir ki sayesinde insanlık huzur bulsun, denge bulsun. Korumamız gereken unsur; ümmet-i Muhammed'in nesillerinin malperestlikle mal savurganlığının ortasında duran malı Allah'ın nimeti olarak görüp şeriatına göre kullanma ölçüsünü öğretmektir.

Kardeşlerim,

Bunun için, “şu, bu kitabı okuyun” demiyorum. Muhtevamız o değil. Ama Rabbimizin kitabından İsrâ suresinin 26, 27. ayetlerini, sonra 29 ve 30. ayetlerini, Bakara suresinin 254. ayetlerini, Muhammed suresinin 36-38. ayetlerini okumayı... Ama ne olarak? Şu mal fitnessine karşı namaz abdesti öğretir gibi, oruç için sahura kalkmayı öğretir gibi, iftar programı yapar gibi mal kullanma kılavuzu yapmanın da bir eğitim gereği olduğunu anlamak için malzemeler bunlar. İslam ekonomisinin yapısı, para, enflasyona karşı İslamî tedbirler... bunlar ayrıntının ayrıntıları. Mal ilah mı değil mi, bunu bilelim bir defa. Bir bilezik için insan ölüyor, aile dağılıyor mu, bunu bilelim. Ve bunu Rabbimizin önümüze ağır imtihan olarak çıkardığına inanalım. Gerisi Rabbimizin rahmetiyle, lütfuyla kurtuluş vesilemiz olabilir.

Altıncı çalışma planımız: Ümmet olarak biz niye namaz kılıyoruz? Allah emretti. Kılmasak ne olur? Mümin namaz kılmaz mı? Bizim kâfirlerle aramızdaki fark namaz. Demek ki Allah'ın emrettiği bir şeyi biz sulandırmıyoruz. Bin sene sonra da beş bin sene sonra da hep namaz kılacağız inşallah. O zaman Kur'an'ımız bize ne emrettiyse bu Rabbimizin emridir diye baş göz üstü yapıp rafa da koymuyoruz; yüreğimize koyuyoruz, avucumuza koyuyoruz, masamıza koyuyoruz. İslam'ımız pratik bizim. Pratik bir İslam yaşıyoruz. Namaz ne demekse, cihat ne demekse çok basit bir şekilde وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى “Takva ve iyilik konusunda yardımlaşın!” emri de odur Allah'ın.

Namaz ve cihattan ne anlıyorsak, oruçtan ne anlıyorsak müminler arası sosyal yardımlaşmamız ve takva üzerinde yardımlaşmamız da Allah'ın böyle bir emridir. Dolayısıyla filan hayır kurumuna havale ettiğimiz bir iş değildir bu. O bizim adımıza çalışan temsilcimizdir, Allah onlardan razı olsun, deriz. Ama bu benim de görevimdir. Sonra sadece Afrika'da mağduriyet yaşayan mümin kardeşlerim değil ki yardımlaşmam gereken, üstelik o yardımlaşma değil, sadaka. Asıl yardımlaşma, “aman bu aile yıkılmasın” diye payanda olmaktır. Sosyal kimlik üzerinde bir yardımlaşmadır bu. Babasıyla arası açılan çocuğa payanda olmaktır: “Buradayım yavrum. Gitme bir yere!” demektir. Nefsime esir düşüyorum, diyen kız çocuğuna: “Dur yavrum! Sabret biraz!” demektir. Her ne kadar insanlar sulandırıp berbat hâle getirdiyse de harçlığını verip onun hapse girmemesini, onun ceza yememesini, onun borcundan dolayı kötü esnaf durumuna düşmemesini sağlayıp yardım etmektir. Kıyamete doğru -benim tahminime göre- altıncı derecede kaybedeceğimiz şey, fitnelerin fırtına gibi ezdiği geçtiği şeylerden biri; bu yardımlaşma ruhumuzdur. Allah'a kullukta ve sosyal kimliğimizde birbirimize yardım etmemiz gerektiğini emreden وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى Maide suresinin ikinci ayetidir.

Kardeşlerim,

Yedinci maddemiz; gıdada, ekonomide, aile hayatında ve siyasette; tekrar ediyorum; özellikle gıdada, özellikle ekonomide, özellikle aile ilişkilerinde ve özellikle siyasette Allah'ın helal ve haramları yangında kurtarılacak ilk dolabımızdır. Allah'ın haramlarını ve helallerini korumak, her ikisi de aynı derecede. Ne helaline haram diyebiliriz ne de haramına helal. Çetin bir örnek vermek istiyorum: Bazı Müslüman toplumlarda mesela; amcacısıyla evlenmek adeta haram bir iş işlemek kadar kötü kabul edilir. Kuzenler birbirleriyle evlenemez. Allah'ın “illa herkes kuzeniyle evlensin” diye emri yoktur. Böyle bir teşvik de yoktur. Ama bunu Allah, helal bırakmıştır. Bu helali yok kabul etmek, haram veya mekruh gibi görmek, fitneye kurban gitmektir. Alkolün “helaldir canım, ne yapalım başka türlü sofrayı kuramıyoruz” diye helalleştirilmesiyle kuzenlerin birbirleriyle evlenmesinin haram görülmesi suç olarak ayındır Allah katında. Biz hep ‘alkol’e takılıp duruyoruz ama bu adam da cehenneme bu yüzden

gidecek. Gıdamız, ekonomimiz, ailemiz ve siyaset. Bu dört alan, haramlarla helallerin gece yıldızı gibi tavanımızda dolaştığı değerlerdir.

Biz haram denince alkol ve faizle sınırlıyoruz. Hayır, sadece o değil. Siyasette de büyük bir helal ve haram mücadelesi veriliyor. Haram olan nice şeyler var, helal olan nice şeyler var. Evlilikle ilgili bir yığın helal var ki bunları bu mikrofonların önünde konuşmak bile haram. Nerede kaldı ki helal olduğunu söylemek! Helal olduğunu, Allah'ın helal ettiğini bile bile, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in kuzen olan Fatıma'yla kuzeni olan Ali'yi evlendirdiğini bile bile bir Müslüman, "Yok böyle bir evlilik" der mi? Ailemizde bir yığın helal, şimdi haramlar listesindedir. Kim kimle evlenebilir, kim kaç defa evlenebilir... Riskli, konuşulmasının Müslümanlar'ın camilerde bile cesaret edemediği şeyler bunlar. O zaman biz, bu gece karanlığı gibi bizi istila eden fitnelere karşı da bir eğitim yaparken Allah'ın helali kırmızı çizgimizdir, haramı kırmızı çizgimizdir diye bir eğitim almamız lazım.

"Hepimiz İslam'a dönelim!" derken hangi İslam'dan söz ediyoruz. Helallere ve haramlara ait İslam'dan. İslam diye karma bir kelime kullanıp "Yahu Peygamber aleyhisselamın sünnetine dönsek kurtulurduk..." Bu baştan savma bir ifadedir. Neresine döneceğim, sünnet dediğin neresi? "Yemeği sağ elle yiyerek, sofraya şöyle oturarak Peygambere yaklaşılim" demeliyiz. Pratik budur. "Kur'an'sız İslam hayatı olmaz. Kur'an'a dönelim." Nereden, hangi kavşaktan dönelim? Bu sorunun cevabını vermek zorundayız. Hayalî bir eğitim yapamayız. Pratik bir eğitimimiz olacak, çocuklarımızı da pratik eğiteceğiz. Vakıflarımızın çalışma planları da pratik olacak.

Siyasetçiler, Müslümanlar adına siyaset yaptığını iddia edenler de en küçük noktadan en büyüğüne kadar bu haramlar ve helallere ait çizgileri koruyacaklar. Bu çizgileri korumadıktan sonra "geçen sene hacca gitmişim ben" diye melekleri kandıramazsın. "İçim temiz" diye bir slogan vardı. Eli leş, içi temiz mübareğin. Şeytanın maskaralıkları; başka bir şey değil. Şeytan her asra göre bir fitne ihdas ediyor, siyasete fersah fersah uzak durduğumuz zamanlarda başka fitneler çıkarıyordu önümüze. Şimdi siyaset bizim elimizde olunca başka fitneler çıkarıyor. Rabbim her zaman için farklı bir imtihan, farklı bir fitne çıkarıyor. Herkes kendine göre, kendi zamanına göre tedbirini alacak.

Sekizinci, imanın bir maddesi olduğu hâlde ayrı bir başlık olarak ele alınması gereken bir sorunumuz daha var. Gitgide Müslümanlar'ın nesilleri arasında Allah'a itimat, ölümden sonrasına savsaklanıyor. Bu bir afettir. Sigortaya itimat Allah'a itimattan fazla olmamalıdır. Devlet memurluğuna tapınan insanların Allah'a secde ederken Rabbiyle baş başa olduğunu düşünmemesi büyük bir afettir. Tam bir afettir ama. Allah'a itimadımızı sürekli yükselen bir ivmeyle korumalıyız. Küfür azdıkça Allah'a itimadımız artmalı bizim. *وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ* "Müminler Allah'a tevekkül etsinler, güvensinler" diyen ayete karşı hepimiz haykırıp, *وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ* "Nasıl biz Allah'a güvenmeyiz ki? Elbette Allah'a güveniriz" demeli ve bunu ispat etmeliyiz.

Çocuk doğmamış, donu biçilmemiş; diploması belirlenmiş ama. Donu yok çocuğun diploması var. Böyle bir enteresan fitne zamanında Müslümanlar'ın Allah'a tevekkül diye bir başlık açmaları lazım. Allah'a itimadımız sarsıldıktan sonra sabah namazına gitsen ne olacak, gitmesen ne olacak? Güvenmediğin bir Allah'ın emrettiği namazı kılamazsın zaten. 'Güvenmiyoruz'a gelince kimsenin bunu söylediği yok tabii, herkes müthiş güveniyor. Ama sigorta daha güçlü bir dayanak! Hele emekli maaşı... rızık o zaten. Maazallah.

Mümin Tükürdüğünü Yalamaz, Tükürmez de

Korumamız gereken dokuzuncu, ümmet olarak bu dönemde karşımıza çıkmış sıkıntı. Bunu ikinci, üçüncü madde bile yapmak istiyordum ama şeriat, akide kitaplarında bu çok gerilerde duruyor, o sebeple dokuzuncu maddeye koydum. Fitneden de büyük bir fitne bu; vela ve bera. “Dost-düşman” demek. Dost-düşman takvimimiz belli olmalı. Şeytanın dostları bizim dostumuz olamaz. Allah’ın düşmanları bizim dostumuz olamaz. Allah’ın dostları da düşmanımız olamaz. Müminin dost ve düşman kavramı olacak. “Biz müminler ve bizden-mümin olmayanlar” diye bir tasnif yapacak. Bunu çıkıp da birleştirilmiş milletlerin bahçesinde flama olarak assın, demiyorum. Oraya gelmeden önce aile içinde bu kültürü oluşturmak lazım: Biz böyle giyiniriz çünkü müminiz. Mümin olmayan böyle giyinmez, diyen şuuru oturtacağız.

Bu uygulamadaki ihlas pratiğimiz de Allah’ın lütfu ve keremiyle dünyanın her yerinde yankı bulacak. Allah’ın dostu dostum, Allah’ın düşmanı düşmanım, ha şeytan ha şeytanlık yapan kâfir, bir şey değişmiyor. Şeytanlık yapıyor olduktan sonra o da görünen şeytan. *إِن شَيْطَانُ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ* İnsanların da şeytanları var, deyip müminin kendi blokunu güçlü, Allah’tan yana olmayan bloku da karşısında görmesi aslında bir çalışma takvimidir. Hız kazanmadır, enerji depolamaktır. Kendi enerjini kendin üretmen demektir. Aksi takdirde hep dışarıdan duayla yol almak zorunda kalırsın. Bu zamanda üzerinde çalışmamız farz olan alanlardan biri, “Allah’ın dostları ve düşmanları” diye bir tasnif yapmamızdır. Kuzeyliler, güneyliler, doğulular, batılılar değil, Kâbe’ye dönenler ve dönmeyenler diye ayıracağız. Muhammed aleyhisselamı “Muhammedun Resûlullah” diye göklere yükseltenler veya öyle bir varlıktan haberi olmayanlar diye dünyayı ikiye ayırmak zorundayız.

Bu fitne döneminde aileden eğitim kurumuna, siyasete kadar her alanda çalışma planımız ve mümin karakterimizi oluşturacak en önemli unsurlardan biri ve onuncusu; doğruluk ve vefakârlıktır. Mümin vefalı insandır. Tükürdüğünü yalamaz, tükürmez de kolay kolay. Mümin söz vermez; verdiği sözün esiri olur. *إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا* Allah, “Sözünüzde durun” buyuruyor. *وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ* “Çünkü verilen sözlerin hesabı sorulacak.” Burada bir hatayı perçinlemek yani üzerine vurgu yapmak manasında öne çıkarıyorum: “Özür diledim ben ondan, saat dokuzda geleceğim demiştim ama telefon ettim, gelemeyeceğim dedim.” Yetmez! Söz verdik, Allah’ın defterlerine yazıldı, istiğfar da gerekir. Çünkü *وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ* “Sözünüzde durun” diyen Allah’tı. Vatandaş olarak bize kızar, bir daha iş vermez bize diye özür diledik, topladık. Allah’la da bu işin bağı var. Tek bir sosyal sorumluluk olarak göremeyiz ki bunu biz. Evet, bu bir sosyal sorumluluk, mümin toplumda bir sosyal sorumluktur bu. Ama bunun bir bağı daha var. İsrâ suresinin 34. ayetinde Allah’ın açık emri var.

اقِمِ الصَّلَاةَ “Namaz kıl” da o surededir. Evet, müminin sözünde durmadığı olabilir. Ama o sözünü verdiği kimseden özür dilemekle yetinmez; Rabbinden de istiğfar eder. Güçlüler verdikleri sözü çiğnemekte sakınca görmüyorlar artık. Ve çiğneyecekse önce de Müslüman’a verdiği sözü çiğniyor. Kâfirden korkuyor, özür dilemek için önünde kırk takla atıyor. Biz ise sözümüz noterden güçlü olduğu zaman Allah’ın razı olduğu kullar olacağız. “Ha müminin sözü ha noter mührü” dendiği gün biiznillah ayaktayız demektir.

On birinci acil dokümanımız, yine Rabbimizin bir emridir. *وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ* “Gücünüz yettiği kadar karşı cephelere hazırlık yapın.” Saldırıları karşı hazırlıklı olun. Enfal suresinin 60. ayeti. “Namaz kıl” bu surede de var, “zekât ver” bu surede de var, “cihat yap” bu surede de var. *وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ* “Onlara karşı güçlü olacağınız kadar hazırlık yapın.” Bu da var. Eğitimse eğitim, ekonomiye ekonomi, sosyal yapılanmaysa sosyal yapılanma, örgütlenmeyse örgütlenme. Evlenip

nesil çoğaltmaksız evlenip nesil çoğaltmak. Bu yaşadığın çağda hangi organize ile وَأَعِدُّوا لَهُمْ “onlara karşı hazırlık yapın” emri tahakkuk edeceksız Allah’ın emri odur. Müslümanlar olarak biz bunu ihmal ettiğimiz zaman helak oluruz. On birinci kilitlenmemiz gereken nokta da budur.

Ve on ikinci çalışma planımız; yaptığımız bütün bu işler, bu on bir acil yangında kurtarılabacak malzememiz, çalışma dokümanlarımız, bu on bir şeyde yaptığımız her iş iki hassas çizgimizi koruyarak yapılacaktır:

Birincisi; kaymaya karşı tedbir alacağız.

İkincisi; aramızda mesafe oluşturmayacak, ayrılık nedeni olmayacaktır.

Müslüman’ın sebatını yani Allah yolunda dipdiri, Peygamber aleyhisselamın yanındaymış gibi, sanki Uhud Dağı’nın bir ikizi gibi Medine’de durur vaziyette Müslüman’ı tutmayan bir çalışmada Allah’ın bereketi olmaz. Müslümanlar arasında ayrılığa, bölünmeye, fırkalaşmaya, gruplaşmaya neden olacak bir çalışma, ilk on bir maddenin çalışması da olsa ümmet-i Muhammed’in çalışma planı olmamalıdır. Çünkü Rabbimiz ayakta durmamızı istiyor, başkalarını çökerterek değil herkesi ayağa kaldırarak ayakta durmamızı istiyor. Öbür mümini tekmeleyip, çelme takıp düşmesini sağlayarak sen ayakta durursan bu olmaz. Bu da Rabbimizin Enfal suresinin 45 ve 46. ayetindeki emridir:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَتَازَعُوا فَيفْتَضِلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

Çok net emri Allah’ın: “Ey müminler bir grupla karşılaştığınız zaman ayakta durun, sebat edin.” Karşılaştık işte. Siyonizm’le karşılaştık, dünyayı başımızın üstünde topaç gibi çeviriyor adamlar. فَاثْبُتُوا “Dimdik durun!” Ayağınız kaymasın. وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا “Çok da Allah’ı zikreder olun!” Namazda Kur’an’la, şeriatına teslimiyetle, tespihle, her türlü; tahlil ve tahmid ne yapıyorsan hepsiyle ayakta durmaya çalışın. لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ “Belki kurtulursunuz.” وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ “Allah’a ve Resûlü’ne itaat edin.” وَلَا تَتَازَعُوا “Aranızda tartışıp durmayın.” وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ “Sonra büyük bir mağlubiyet olur”, felç görürsünüz. Boşluğa düşersiniz, gücünüz gider. وَاصْبِرُوا “Sabırlı olun.” إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ Bütün bu fitne sürecinde sabredip sabır günlerini, eyyâmü’s-sabırı değerlendirenler Allah’ın kazanan kullarıdır.

Hamdele-salvele.